

Arrest

nr. 93 701 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE CLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 14 augustus 2012 een beslissing genomen houdende weigering tot inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene op 18.07.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 03.07.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terug keerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee arrestatiebevelen dd. 14.01.2011 en

23.03.2011 van de Taliban voorlegt waarin gevraagd wordt aan de geheime dienst dat hij zo snel mogelijk opgepakt wordt. Overwegende dat betrokkene zijn taskara dd. 04.09.2011 voorlegt afgeleverd door het district Shadara. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn oom Naim een klacht ingediend zou hebben bij de politie op naam van betrokkene tegen de Taliban omdat deze zijn huis in brand wou steken omdat hij zich niet aan wou melden. Overwegende dat betrokkene deze klacht dd. 15.07.2012 voorlegt met alsook een bevestiging staat van de Raad van het dorp en dat de vingerafdrukken van zijn oom Naim die op het document staan. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene foto's van het district Shandara voorlegt, waarmee hij wil bewijzen dat er in deze regio wel degelijk bergen zijn in tegenstelling tot wat het CGVS beweert. Overwegende dat betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap? Overwegende dat betrokkene een envelop dd. 10.06.*** waarin bovenstaande documenten verstuurd werden door zijn oom Naim. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar de betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48, 4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoeker brengt wel degelijk nieuwe gegevens aan - gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ten onrechte meent DVZ dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn. Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen) (M. LEMMENS en J. ROGGEN, "De hervorming van de asielprocedure anno 2006, een verbetering van de rechtspositie ?", T. Vreemd. 2006, 12). Zo oordeelde de Raad van State dat wanneer een verklaring of stuk echter een vervolgingsfeit bevat dat dateert van na de eindbeslissing in de vorige asielprocedure, minstens pas nadien ter kennis is gekomen, dan wordt dit wel als een nieuw element beschouwd (RvS nr. 160.322, 20 juni 2006, T. Vreemd. 2006, 412). In dat kader kan verwezen worden naar de arrestatiebevelen van de Taliban die verzoeker voorbracht en naar de klacht die de oom van verzoeker ter plaatse heeft ingediend en die bovendien werd goedgekeurd door de plaatselijke Raad. Oordelen dat zulke bewijslevering een gesolliciteerd karakter heeft, is geenszins objectief te noemen. Een onderzoek ten gronde in de vorm van een verhoor voor het CGVS dient immers hierover uitsluitel te bieden. Het gaat derhalve niet op om nieuw bijgebracht bewijsmateriaal als *pour les besoins de la cause* af te wijzen zonder overigens enige onderbouwing. De bijgebrachte documentatie is derhalve afkomstig van objectieve derden! Aldus blijkt dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangezien de Taliban het op zijn leven heeft gemunt. Er kan niet ontkend worden dat het netwerk van de Taliban in Afghanistan bijzonder groot is. Van een binnenlands vluchtalternatief kan er derhalve geen sprake zijn. Verzoeker vreest wel degelijk gedood te worden in geval een terugkeer naar zijn land van origine wordt bevolen. Door de nieuwe gegevens bovendien als gesolliciteerd en aldus als ongeloofwaardig te beoordelen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris bovendien deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, art. 51/8 Vreemdelingenwet niet meer toepassen, maar diende hij over de asielaanvragen uitspraak te doen krachtens art. 52 van de voornoemde wet (RvSt nr. 88.870, 11 juli 2000, APM 2000, 143), *quod non*. Ook om die reden is de weigering tot inoverwegename nietig. Tegenpartij kan overigens niet ontkennen dat een Taskara, een Afgaans paspoort, geen enkele bewijswaarde zou hebben. Dit is het onomstotelijk bewijs dat verzoeker van Afgaanse origine is! Argumenteren dat er moet aangetoond worden wat er juist in de envelop dd. 15.06.*** zat is daarnaast een onmogelijk te leveren bewijs. Dient men in de ratio van de tegenpartij de brief te openen in de aanwezigheid van een gerechtsdeurwaarder zodat er zeker geen twijfel zou bestaan over welke documenten nu juist in de envelop zaten? Zulks is absurd! In het licht van de omstandigheden dient er van uit gegaan te worden dat deze envelop verzoeker toegezonden werd op 15.06.2012. Verzoeker verblijft immers pas sedert 18 juli 2011 in België. De brief kon verzoeker derhalve niet in de voorgaande jaren bereikt hebben. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de bijgebrachte documenten geenszins overlegd konden worden tijdens de

eerste asielprocedure van verzoeker. Ten overvloede merkt verzoeker op dat uit de beslissing van het CGVS dd. 29 februari 2012 blijkt dat er geenszins ingegaan is op enige aangebrachte documentatie zodat moet blijken dat de in casu geviseerde documenten wel degelijk nieuwe gegevens vormen. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat hij deze documenten niet eerder kon voorleggen. Verzoeker ervaart deze weigering tot verder onderzoek dan ook als een manifeste inbreuk op zijn rechten van verdediging. Er dient tot slot te worden vastgesteld dat een beslissing waarbij aan een persoon ter kennis wordt gebracht dat zijn aanvraag tot asiel werd geweigerd, ontegensprekelijk een bestuurshandeling vormt. Onder een bestuurshandeling wordt verstaan, een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden. Als dusdanig valt deze beslissing onder de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de Motivering van Bestuurshandelingen (cfr. artikel 1 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Vanaf de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen moeten alle beslissingen met individuele draagwijdte formeel worden gemotiveerd, d.w.z. dat de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen. Luidens artikel 3 van de Wet moet de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet bovendien afdoende zijn. Gelet op voormelde is er aldus geen uitdrukkelijke motivering en - a fortiori - geen afdoende motivering, zoals nochtans vereist wordt door de Wet d.d. 29 juli 1991. Op grond van de voormelde schendingen van artikel 8, §1 K.B. nr. 24 en de Wet dd. 29 juli 1991 Motivering Bestuurshandelingen dient te worden besloten tot de volstrekte nietigheid van de beslissing d.d. 21 augustus 2012. Om al deze redenen heeft verzoeker nieuwe gegevens bijgebracht die haar asielaanvraag staven, minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming toelaat."

2.1.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker in de toelichting van het eerste middel in gebreke blijft in te gaan op de opgeworpen schending van artikel 8, §1 K.B. nr. 24. Uit het voorgaande volgt dat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). In zoverre verzoeker evenwel zou doelen op een schending van artikel 8 van K.B. nr. 24 van 29 december 1992 met betrekking tot de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde, ziet de Raad niet in hoe een schending van dit koninklijk besluit relevant is voor de beoordeling van de wettelijkheid van de in casu bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

De Raad stelt vast dat Verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven van de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens

aanbrengst dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt louter dat de stukken die hij heeft voorgelegd nieuwe elementen betreffen, doch hij blijft in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en aan te tonen om welke redenen deze elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de arrestatiebevelen van 14 januari 2011 en 23 maart 2011 enerzijds, en het voorgelegde Aghaans paspoort (Taskara) anderzijds wel een bewijswaarde hebben. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt enkel dat voormelde arrestatiebevelen en het paspoort niet in aanmerking werden genomen omdat verzoeker deze documenten reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Deze overweging wordt niet door verzoeker betwist. Verzoekers kan niet gevolgd worden in zijn kritiek dat de gemachtigde geoordeeld zou hebben dat de arrestatiebevelen een gesolliciteerd karakter hebben.

Waar verzoeker kritiek levert op het gesolliciteerd karakter van de door hem aangebrachte klacht van zijn oom van 15 juli 2012 stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststelling van de gemachtigde dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft weliswaar betwist, maar hij er geenszins in slaagt deze vaststelling te weerleggen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat zijn oom een objectieve derde zou zijn. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat een stuk, dat uitsluitend berust op verklaringen afgelegd door een dicht familielid van verzoeker, een gesolliciteerd karakter heeft.

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet louter betrekking op bewijsmiddelen an sich, maar slaat tevens op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij “bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.

Het is niet kennelijk onredelijk in de bestreden beslissing te stellen dat een enveloppe op zich niet het risico aantoonst zoals omschreven in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers, zoals de gemachtigde dit ook stelt in de bestreden beslissing, toont een enveloppe enkel aan dat er een verzending gebeurde naar verzoeker, zonder dat daarmee wordt aangetoond wat precies werd verzonden. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij. (Rv.St. 26 oktober 2006, nr. 163.610).

Het loutere feit dat verzoeker meent dat zijn aanvraag wel in overweging diende te worden genomen, maakt vanzelfsprekend niet dat de bestreden beslissing zou moeten worden nietig verklaard. Ook verzoekers stelling dat artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet worden geschonden door de bestreden beslissing mist elke grondslag. Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat hij, in zoverre hij een tweede of latere asielaanvraag indient, hij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput.

Tot slot kan verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling - Minstens schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de eerdere beslissing van het CGVS dd. 29 februari 2012 (stuk 4) blijkt ontegensprekelijk dat het CGVS zelf bevestigt dat het gebied waar verzoeker afkomstig is een gevaarlijke regio uitmaakt. Zo wordt er in de beslissing melding gemaakt van de "talrijke veiligheidsincidenten in uw regio", hetgeen onomstotelijk betekent dat een terugzending naar de regio het leven van verzoeker in gevaar kan brengen. Overigens wijst verzoeker er op dat hij zowel door de Taliban als door de Afghaanse overheid gezocht wordt (cf. stukken in het bezit van CGVS). De overheid verdenkt hem er namelijk van om samen te heulen met de Taliban, daar waar de Taliban hem er van het tegenoverstelde verdenkt. Uit bovenstaande opmerkingen en uit bovenstaand feitenrelaas blijkt afdoende dat verzoeker een gegronde vrees mag koesteren voor persoonlijke en systematische vervolging. Daarenboven loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. [...]”

2.2.2. In zoverre verzoeker zich in een tweede middel beroept op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker verliest schijnbaar uit het oog dat hij, wanneer hij een herhaalde asielaanvraag indient, dient te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie voorziet geen procedure volgens dewelke de verdragsluitende partijen de hoedanigheid van vluchteling aan een bepaalde persoon kan toekennen. De verdragsluitende partijen beschikken desbetreffend over een ruime appreciatiebevoegdheid, in het bijzonder wat betreft de organisatie van de procedure m.b.t. het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag. Gelet op het voorgaande is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Er dient ter zake te worden vastgesteld dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarin niet op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat: verzoeker de twee arrestatiebevelen en zijn Afghaans paspoort reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, de door verzoeker voorgelegde klacht een gesolliciteerd karakter heeft en dat de door verzoeker aangebrachte enveloppe enkel bewijst dat er een verzending is gebeurd, zonder aanduiding van wat er werd verzonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC